

Amen til Gilberts Takkebøn. Nogle Timer derefter laa »Desdemona«, afklædt af sin Glands, ret ligesom et Gjenfærd af sig selv, paa en sikker Ankerplads.

»Det er vor sidste Tilflugt, Moder!»

»Det er ikke destomindre haardt.»

»Moder, det knuser mit Hjerte, at see Dig Dag for Dag svinde mere og mere hen, fordi Du savner den nødvendige Næring og Lægetilsyn,« sagde Meg i Fortvivlelse.

»Jeg er kun en Byrde for Dig, kjære Barn,« var det tungsindige Svar.

Det var i Juleugen. Mere end et Aar var forløbet, siden Gilbert forlod dem, et Aar fuldt af saa bitre Lidelser, at endog Kates livlige Smil var udslukket. Familien levede nu i Ripston, i et skummelt lille Hus, af hvilke der var mange i det snevre Stræde. Gilbert havde hjemsendt sin Hyre for Udreisen. Denne, i Forening med Mogs ubetydelige Løn og en Bagatel, som Kate havde tjent ved Sytøi, var Alt, hvad den stakkels Familie havde at leve af. Men værre end Kampen med Fattigdom, værre end Synet af de fire Børn, som nu virkelig manglede Skoe at putte Fødderne i, var dog Moderens tiltagende Svaghed. De to Piger betragtede hende i taus Fortvivlelse.

»Jeg vilde hellere ofre mit Liv — gjøre eller lide, hvad det skulde være!« udbrød Meg i lidenskabelig Sorg.

»Vi have gjort Alt, undtagen at betle; jeg formoder, at det maa blive det næste Skridt,« svarede Kate sørgmodig.

»Naar blot Gilbert vilde komme!« Det var deres hjertelige Ønske Dag og Nat; men Tiden gik, og han kom ikke.

Meg fik tre Ugers Ferie i Juletiden. Hun havde for den Tid opnaaet at blive Lærerinde i en anden Familie. Det sneede stærkt den Eftermiddag, og hun stod henne ved Sofaen, medens hun tilknappede sin gamle Waterproof.

»Kate og jeg talte derom, Moder, og vi ere af den Mening, at det er det eneste, vi kunne gjøre, eller....«

»Eller mine Børn maae mangle Brødet,« sagde Moderen langsomt. »Lad det da være saaledes.« Hun vendte Ansigtet bort.

»Saa kan jeg da nu gaae til Mr. Farncombe og sige ham, at jeg vil modtage det Tilbud, han atter gjorde mig i forrige Uge om at engagere mig ved sit Theater?« Meg talte med Fasthed, idet hun udtalte Ordene tydeligt, som om hun var villig til med Alvor at bringe dem i Udførelse. Det var i Sandhed den sidste Udvei. Hun forlod Huset i Taushed og standsede ikke engang for at tale til Børnene, hvis Stemmer hun hørte i det næste Værelse. Men da hun vadede gennem Sneen, overkom der hende en ubestemt, ubeskrivelig Følelse, som ikke var helt smertelig — »Der vil hælde Noget,« tænkte Meg.

Mr. Farncombe var meget fornøiet med at engagere sine Børns smukke Gouvernante som en Nyhed. Han paatog sig at give hende de nødvendige Instructioner; han vidste, at de vilde blive ubetydelige. Pigen var elegant og velopdragen, og han tilbød hende en ugentlig Gage, der vare mere end dobbelt saa stor som det, hun nu havde.

»Det vil være bedre, at faae Betaling ugeviis end kvartalsviis,« tænkte hun, idet hun gik bort, og forsøgte at overtale sig selv til at troe, at hun var glad.

»Hun vil gjøre Lykke med det Ansigt og den Stemme,« sagde Directeuren ved sig selv, idet han lukkede Døren efter hende. Han behøvede ingen Overtalelse til at føle sig glad.

Det var næsten mørkt, da Meg kom hjem. Hun traadte sagte ind. Børnene legede endnu. Meg gik til Døren i Dagligstuen, og aabnede den. Et Glimt fra Ilden viste hende Moderens Skikkelse, som stod foran Kaminen, med Noget i Haanden. Den lille yngste Dreng sad paa Kamintæppet og græd, uden at Moderen syntes at høre ham.

»Kom,« sagde hun strengt, idet hun snappede efter Veiret, »kom og aabn Dette. Jeg tør ikke, jeg har ventet paa Dig. Kate er gaaet ud for at købe Brød. Kom, aabn det hurtigt, hurtigt, ellers dør jeg! Det er kommen i dette Øieblik.«

Meg ilede frem og greb det, Moderen havde i Haanden. Det var en stor blaa Convolut med et besynderligt Segl, og adresseret til Mrs. Langston, Chilling Præstegaard.

»Moder, vær rolig, og sæt Dig ned,« bad Meg.

»Luk det op,« lød det fra de blege Læber. Meg bøjede sig frem imod Flammen og adlød med skjælvende Hænder. Hun læste Indholdet i Taushed — hun kunde ikke læse det høit, fordi hendes Hjerte bankede heftigt, og Blodet foer gennem hendes Aarer. Mrs. Langston sad foroverbøiet og skyggede

for Øinene. Meg lagde Haanden paa hendes Skulder. Moder, kan Du taale, at jeg meddeler Dig Noget?«

Hun saae op. Datterens Stemme var saa besynderlig.

»Ja,« hviskede hun, »jeg troer, jeg kan.«

»Formuen er vor, Moder — den er din! Hører Du, Moder? Processen er faldet ud til Gunst for Dig. Vi ere ikke længere Tiggere.«

»O Gud, dette er altfor meget!«

Med et pludseligt Skrig faldt hun forover og laa ved sin Datters Fødder. Et Rædselskrig rungede gennem Huset, rev Børnene fra deres Læg og bragte Kate, som netop var kommen hjem, til at skynde sig ovenpaa.

»Meg, hvad er der dog i Veien?« Idet hun sprang frem, løftede hun den svage Skabning op, og lagde hende paa Sofaen, sendte Dora efter et Lys, og gav sig til, paa den hende egne ømme Maade, at gnide de magre Hænder mellem sine egne.

Bevidstheden vendte omsider tilbage, og med den den straalende Glæde, som strømmede ind i det udtørrede Hjerte og fik det til at banke, som det ikke havde gjort i mange Tider. Derpaa meddelte de den glade Tidende til Kate, som greb den lille Dreng og kyssede ham og græd over ham af lutter Glæde.

Under alt Dette hørtes lette Trin, som pludselig standsede Glæden. Døren blev reven op. »Gilbert!« lød det med et Jubelskrig, og han stod midt iblandt dem, ganske tilsneet, og besvarende Velkomststormen med sit glade Smil. Han rev sig løs fra dem, for at bøje sig over det taareblandede Ansigt paa Sofapuden.

»Min kjæreste Dreng! De ville sige Dig, at der er skeet Noget,« hviskede hun; men han hørte ikke hendes Ord.

»Moder, jeg bringer gode Nyheder! Jeg er avanceret, jeg er Capitain paa den smukkeste Skude, som flyder paa Havet, og hvad der er bedre endnu, min Hyre er bleven fordoblet. Nu kan jeg omsider hjælpe Eder, I Kjære!«

»O, Gilbert! Vi have vundet Processen; Onkel Grants Formue tilhører os,« hulkede Meg.

»Og Meg behøver ikke at gaae til Theatret,« sagde Kate.

»Og Moder kan faae deilige Ting, som vil gjøre hende godt,« sagde Dora.

Idet Gilbert knælede ned, skjulte han sit solbrændte Ansigt i Moderens Skjød, hvilket han ofte havde gjort i forrige Tider, og forholdt sig i længere Tid rolig. —

Hvilken Juletid var ikke det! Hvor Ilden flammede lystig i Kaminen i det skumle Hus! Og hvilke velsmagende Maaltider tilberedte Kates flinke Hænder! Under alt Dette glemte de ikke de stakkels Fattige, paa hvis Lidelser der ingen straalende Slutning var kommen. Mangen fyldt Kurv fandt Veitil de bedrøvede Hjerter og fattige Boliger.

Robert Alleyne's Nærværelse gjorde denne Jul endnu lysere. Han var endnu Reconvalescent, og det vilde vare mange Uger, førend han kom sig efter den frygtelige Feber, som havde bragt ham Døden saa nær. Hvilke Aftener tilbragte de ikke ved Arnestedet, medens Gilbert ristede Kastanier paa den snevre, ubekvemme Rist, hvorfra de nu og da, til Børnenes store Morskab, faldt ned paa Kullene! Hvor ivrigt lyttede de ikke til Mr. Alleyne's Historie om, hvorledes Gilbert bragte Skib og Ladning i Sikkerhed hjem efterat Skipperen var død, og Overstyrmanden, ligesom Mr. Alleyne, laa syg, og om hvorledes hans Onkler, Skibsrhederne, havde skjenket Gilbert Commandoen over et af deres smukkeste Skibe, tilligemed en Pung fuld af Guld og et Guldchronometer, med det Tilføjende, at hele Begivenheden var trykt i de londonske Aviser!

Mr. Alleyne blev mange Gange opfordret til at fortælle denne Begivenhed, og ligesaa ofte maatte Gilbert holde for med at fremvise Chronometeret, indtil han omsider erklærede, at han vilde hænge det op over Kaminen til almindelig Beskuelse i en hel Uge, efter hvilken Tid Ingen skulde overtale ham til at fremvise det. Hvor inderlig lykkelig var ikke Meg, da hun Juleaften stod paa det smalle Dørtrin, lyttende til Juleklokkernes Klang, og Robert Alleyne kom til hende, og uden at fremsætte noget Spørgsmaal eller tale et Ord, drog hende til sit Bryst, i en Taushed, som var mere veltalende end Ord, og holdt hende saaledes medens Sneen faldt i bløde Flokker ned foran dem, samt endelig greb hendes Haand og førte hende ind til de Andre.

»Min herlige Meg — omsider min!«

Disse vare de eneste Ord, hun hørte, da de Alle loe og spøjte, medens de kyssede hende, og ønskede hende al mulig Lykke i hendes nye Liv. Og hvor undseelig lykkelig var ikke Kate, da Gilbert, medens de Andre støjede, sagte hviskede til hende: »Min Elskede, maa jeg give min Moder en

anden Datter, ligesom Meg skjenker hende en anden Søn?«

Selv om han ikke havde hørt det sagte Svar, vilde det Glimt, han opfangede fra hendes lykkelige Øine, have været Svar nok. Og da Meg kom for at sige Godnat, mødtes deres glade Blikke, og han hviskede til hende:

»Meg, nu vil det dages!«

Costumeballet hos Deres Majestæter Kongen og Dronningen.

Den Festlighed, hvortil Kongesalene paa Amalienborg vare Vidne Tirsdagen den 10de Marts d. A., kan vel nok, ialtfald i en meget lang Aarrække, siges i sit Slags at have været temmelig enestaaende. Allerede medens de mange Forberedelser til den bleve trufne, kan det vistnok uden Overdrivelse siges, at den ikke blot i Hovedstaden, men saa langt den danske Tunge naaer, var en almindelig Gjenstand for Samtalen, og efter at den havde fundet Sted — hvormange Rygter fløj da ikke ud om al den Glands og Herlighed, som her var bleven udfoldet og som havde fortryllet de glade Deltagere, saa at de hin nordiske Vinteraften troede sig satte midt ind i et Eventyr af »Tusind og een Nat«. De blomstersmykkede og rigtoplyste Trapper og Gange, de skinnende Lakaier, de straalende Sale, de mange glimrende, brogede Dragter, Musikens brusende Toner og, hvad der kronede det Hele, den jævne, elskværdige Gjestfrihed, der denne Aften, i en om mulig endnu højere Grad end ellers, havde sit Hjem indenfor Amalienborgs Mure — alt Dette maatte vel være istand til at føre selv den koldsindigste Verdensmand, den mest verdenstrætte Diplomat for et Øieblik ud af den tilvante Ligegyldighedens Inerti og løfte for ham en lille Flig af Dækket for Pociens skønne Rige.

Det er ikke »Illustreret Tidendes« Sag nu, saa længe efter, at give en detailleret Beskrivelse af denne kongelige Fest: Costumeballet den 10de Marts. Af nioghalvfemsindstyve Grunde, hvoraf Læsere med Lethed kan gjetto sig til den første, der i og for sig er afgjørende nok, lader dette sig paa ingen Maade gjøre. Men idet vi altsaa lade os nøie med at notere, at Gjesternes Antal, hovedsagelig Medlemmer af Aristokratiet, vel omtrent udgjorde trehundrede; at der var en stor Rigdom paa sjeldne og yderst pragtfulde Costumer, der ovenikjøbet havde den gode Egenskab, at de vare særdeles correcte (blandt de rigeste Damedragter nævnes efter vor Dronnings, der straalede af Diamanter, en Maria Theresia, og den russiske Gesandts Frues: en høiadelig russisk Nationaldragt); at Dandsen med dens Hovedmomenter, de tre Kvadriller, som alle, navnlig den, der bestod af Nobili fra Paul Veroneses Tid, tiltrak sig megen Opmærksomhed ved deres Smagfuldhed og Correcthed, gik med det Liv og Ensemble, som var at vente, hvor Bournonville var den ledende Haand; at der blandt Optogene var eet med Typer fra det forsvundne Kjøbenhavn, »Gammelt og Nytt«, »Frøken Jeanette«, de gode gamle Vægttere med Pibe og Stige, den skikkelige Rekrut »Jens«, hans Kjæreste o. fl., som vakte megen Munterhed — idet vi, som sagt, lade os nøie med at notere dette, kunde vi lade vore ærede Samtidiges Fantasi om at udfylde Resten, hvis ikke »Illustreret Tidende« havde haft isinde at give et Billede fra Festen, hvorfor vi endnu til Orientering maae opholde den ærede Læser med en lille Meddelelse, der ikke skal blive lang, og i hvert Tilfælde kan holde sig til, hvad der er høist fornødent til Billedets Forstaelse.

Billedet gengiver det Optog, som paa en Maade dannede Indledning til hele Festen, og som bestod af »Personligheder fra Christian IV's Tid«. Ja, det var saamænd hverken mere eller mindre end Kong Christian IV selv, der med sin Dronning og Moder og et Hoffølge, bestaaende af 47 Personer, den Aften gjestede Kong Christian IX's Hofborg. Dette Optog var saavel i sin Helhed som for hver enkelt Deltagers Vedkommende af en stor Virkning. Ikke blot vare alle Dragterne holdt aldeles correct, baade hvad Snit og Stoffers angik, men den hele pragtfulde Udstyrelse var saa gennemført i Detaillen, hele Anordningen — atter Bournonville! — saa fuldstændig holdt i den værdigste Stil, at det store Ry, der gennem Tiderne har bevaret sig om Glandsen ved hin storslaaede Konges Hoffester, paa det Fuldstændigste blev hævdet ved denne Leilighed. Der var Herold og Marskalker, Trompeter og Pæger, Hofherrer og Hofdamer, derhos en talrig Kreds af hin Tids navnkundige danske Adelsmænd med deres Fruer, Mænd, der ved deres høie Herres Side for bestandig have indskrevet deres Navne i Danmarks Aarbøger, Mænd, hvis Navne blot behøve at nævnes,